

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Ing. P. P.**, zastoupený Mgr. Ludkem Šikolou, advokátem se sídlem Brno, Dvořákova 13, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Jihlava, Masarykovo nám. 5, proti rozhodnutí předsedy Energetického regulačního úřadu ze dne 20. 8. 2007, čj. 1529/27/2007/ERU, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 2. 2008, čj. 30 Ca 292/2007 – 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím zamítl předseda Energetického regulačního úřadu rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2007, čj. 1529-12/2007/ERÚ, o tom, že žalobce nebyl účastníkem řízení o změně rozhodnutí o udělení licence č. 210100686 s předmětem podnikání „výroba plynu“, vedeného o žádosti OKD, DPB, a. s.

V odůvodnění zdůraznil, že rozhodnutí o udělení licence (a o jeho změně) je svou povahou rozhodnutím o udělení podnikatelského oprávnění pro vymezené druhy podnikání v energetice a nemůže se nikterak „přímo dotýkat“ práv a povinností třetích osob ve smyslu § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, o něž žalobce opíral svoje tvrzení o účastenství. Licenční řízení by mohlo mít nanejvýše dopad na jiné držitele licence dle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích (energetického zákona), které by se mohly „křížit“ s licencí, o níž by bylo jednáno.

Krajský soud v Brně žalobu proti citovanému rozhodnutí zamítl. Dal za pravdu žalovanému, že rozhodnutí o udělení licence (a o změně tohoto rozhodnutí) nemůže mít přímý vliv na práva či povinnosti žalobce, a tedy založit dle § 27 odst. 2 správního řádu jeho účastenství v řízení. Toto rozhodnutí totiž není právním titulem k užívání, resp. provozování plynárenského zařízení (těžebního plynovodu a regulační stanice), které se nachází na pozemcích sousedících s nemovitostmi žalobce, a jejichž provoz se dle žalobce dotýká jeho práv, ale uděluje se jím pouze souhlas k podnikatelské činnosti výroby plynu.

Proti rozhodnutí krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) včas kasační stížnost, kterou napadl výrok I. rozsudku (zamítnutí žaloby), a ve které namítal důvody, jež formálně podřadil pod § 103 písm. a), b), d) s. ř. s. Podle stěžovatele se krajský soud částečně nevypořádal s jeho tvrzeními, dále měl zrušit rozhodnutí žalovaného proto, že při zjišťování skutkové podstaty byl v řízení před žalovaným porušen energetický zákon, a konečně také napadl právní posouzení otázky účastenství stěžovatele v řízení před žalovaným. Fakticky však kasační stížnost téměř doslova kopírovala žalobu, pouze k jednotlivým bodům stěžovatel připsal, že „Krajský soud v Brně ke skutečnostem tvrzeným stěžovatelem nepřihlédl a s těmito se nevypořádal“, případně „se ztotožnil s argumentací žalovaného“, či „toto porušení nijak nereflektoval“.

Stejně jako v žalobě opírá své tvrzení o účastenství ve správním řízení o přímé dotčení svého práva vlastnického, práva na ochranu soukromí, zdraví a práva na příznivé životní prostředí (čl. 10, 31 a 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), a to v důsledku provozu regulační stanice plynu nacházející se na pozemku ve vzdálenosti asi 5 metrů od jeho nemovitostí. Rozhodnutím o změně dřívějšího rozhodnutí o udělení licence na výrobu plynu, o něž v předmětném správním řízení šlo, vzniklo žadateli (OKD, DPB, a. s.) právo vyrábět pomocí dvou těžebních sond plyn, v důsledku čehož mu zároveň vzniklo oprávnění provozovat těžební plynovody a připojit je k přepravní nebo distribuční soustavě. V daném případě tak držitel licence vzniklo právo vést vytěžený plyn až do regulační stanice na sousedící pozemek, kde se poté provádí regulace tlaku, sušení a odorizace plynu apod. Přitom dochází k úniku plynu do ovzduší, čímž je stěžovatel a jeho rodina obtěžována. Těmito skutečnostmi se měl žalovaný při rozhodování o změně licence patřičně zabývat. Na podporu této stěžejní námitky stěžovatel uvedl množství doplňujících argumentů, např. nedostatečné zkoumání technických podmínek regulační stanice a jejího vlivu na životní prostředí, a dalších (viz dále).

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti především poukázal na to, že obsahuje v zásadě stejné námitky jako žaloba a dle toho na ně také reagoval. Mimo jiné znovu zdůraznil, že udělení (či změna) posuzované licence na výrobu plynu nezakládá užívací práva k plynárenskému zařízení v nejširším smyslu, ale má pouze charakter oprávnění k podnikatelské činnosti v příslušném oboru. Kasační stížnost navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Je třeba poznamenat, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem pro případy, kdy se krajský soud dopustil nezákonnosti a je v zájmu stěžovatele, aby precizně vyjádřil kasační námitky, tj. důvody, v nichž spatřuje tuto nezákonnost. Pouhé zopakování žaloby s připojeným výčtem údajných pochybení krajského soudu provedeným odkazem na § 103 s. ř. s. nenaplnuje smysl tohoto institutu. Kasační soud nicméně přezkoumal napadený rozsudek ze všech stěžovatelem naznačených důvodů, kasační stížnost však neshledal důvodnou.

Ze spisů vyplynulo, že 20. 4. 2007 byla žalovanému doručena žádost OKD, DPB, a. s. o změnu licence na výrobu plynu č. 210100686 podle § 9 energetického zákona. Předmětem změny byla dle části 11 žádosti „změna provozoven nebo vymezených území“ vč. přílohy s vymezením zdrojů a katastrálních území k provozovně „Divize Povrchová degazace“.

Licence na výrobu plynu č. 210100686 byla vydána se dnem vzniku oprávnění a zároveň i termínem zahájení výkonu licencované činnosti k 1. 1. 2002 s platností do 16. 1. 2027.

Žádosti o změnu licence vyhověl žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 7. 2007 (s vyznačenou doložkou právní moci k 10. 8. 2007).

Rozhodnutím ze dne 2. 12. 1994, zn. 3527/1994-467.5-Ing.Ta/M1-2, stanovil Obvodní báňský úřad v Ostravě dobývací prostor zemního plynu Pstruží a Pstruží I v katastrálním území Pstruží, a to ve prospěch UNIGEO, a. s.; báňský úřad vzal později na vědomí ohlášení převodu těchto dobývacích prostorů na Důlní průzkum a bezpečnost Paskov, a. s. (dle výpisu z obchodního rejstříku se jednalo o právního předchůdce OKD, DPB, a. s.) k 1. 1. 1996.

Hornickou činnost spojenou s těžbou vyhrazeného nerostu zemního plynu v uvedených dobývacích prostorech povolil jmenované akciové společnosti báňský úřad rozhodnutím ze dne 16. 8. 1998 (§ 10 odst. 1 zákona ČNR č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě).

Nejvyšší správní soud uvážil o věci takto:

Klíčovou otázkou sporu, od jejíhož vyřešení se pak odvíjí posouzení ostatních námitek stěžovatele je, jaká práva či povinnosti byla založena, změněna, zrušena či závazně určena rozhodnutím žalovaného, tedy o změně licence na výrobu plynu OKD, DPB, a. s. Žalovaný tvrdil, že požadovaná změna se nikterak nedotkla provozu regulační stanice nacházející se na pozemku sousedícím s pozemky stěžovatele; její účel byl pouze evidenční, a to podrobnější vymezení lokace zdrojů plynu (těžebních sond) v rámci divize Povrchová degazace akciové společnosti OKD, DPB. Předmětem správního řízení tedy podle tvrzení nebyla změna licence ve smyslu rozšíření o další energetická zařízení, v nichž by žadatel nově začal provádět svou podnikatelskou činnost.

Naproti tomu stěžovatel uvedl, že správní řízení, v němž se domáhal účastenství, se týkalo změny rozhodnutí o udělení licence v tom směru, že OKD, DPB, a. s. neměl v již udělené licenci u provozovny č. 4 „divize Povrchová těžba plynu“ uvedené odpovídající počty a místa těžebních sond. V řízení o změně se proto domáhal zařazení dobývacího prostoru Pstruží a Pstruží I mezi zdroje pro uvedenou provozovnu. Stěžovatel zdůraznil, že rozhodnutím o změně licence bylo konstitutivně založeno právo OKD, DPB, a. s. *„vytáhnout pomocí těchto těžebních sond plyn; přímým důsledkem vydání povolení je vznik oprávnění žadatele (výrobce) zřídít a provozovat těžební plynovody a připojit je ke přepravní nebo distribuční soustavě dle § 57 energetického zákona, tedy zřídít a provozovat těžební plynovod vedoucí od místa těžebních sond až do budovy regulační stanice“*.

Kasační soud se proto musel nejprve vypořádat s názorovým rozporem účastníků o tom, jakou povahu měla změna licence OKD, DPB, a. s., kterou žalovaný popsal jako pouhé upřesnění lokace těžebních sond, zatímco stěžovatel v ní spatřuje faktické rozšíření licence o další zařízení, na něž se původně udělená licence vůbec nevztahovala.

Energetický zákon stanoví v § 3 odst. 3, že: *„Podnikat v energetických odvětvích na území České republiky mohou za podmínek stanovených tímto zákonem fyzické či právnické osoby pouze na základě státního souhlasu, kterým je licence udělená Energetickým regulačním úřadem.“* Nemůže být sporu o tom, že licence udělená žalovaným měla povahu oprávnění, resp. státního souhlasu, k podnikatelské činnosti v příslušném oboru energetiky, v daném případě k výrobě plynu.

Licenci je možno udělit po náležitém splnění podmínek uvedených v § 5 energetického zákona a podrobněji ve vyhlášce Energetického regulačního úřadu č. 426/2005 Sb., mezi něž patří i splnění technických předpokladů, čehož se dovolával stěžovatel. Součástí rozhodnutí o udělení licence je i seznam provozoven, nebo seznam vymezených území či specifikace distribučních či rozvodných zařízení, pro něž se licence uděluje. V seznamu provozoven k licenci č. 210100686 ze dne 5. 5. 2005, kterou předložila společnost OKD, DPB,

a. s. ve správním řízení, byla pod evidenčním číslem 4 „Divize Povrchová degazace“ uvedena provozovna Paskov, Rudé armády čp. 637 (tedy sídlo OKD, DPB, a. s. zapsané v obchodním rejstříku). Pro tuto provozovnu byla zároveň uvedena kapacita 10 000 000 m³ plynu za rok. Je zřejmé, že uvedená divize zahrnovala více faktických „provozoven“ licencované činnosti, tedy dobývacích prostorů, které v seznamu nebyly blíže specifikovány. V návrhu na změnu licence je jako požadovaná změna uvedena „změna provozoven nebo vymezených území“, přičemž ve formuláři „seznam jednotlivých provozoven“ (příloze č. 15 k vyhlášce č. 426/2005 Sb.) je označena nikoli „nová“ provozovna, ale provozovna „se změnou údajů“ a v kolonce „název a číselný kód katastrálního území a parcelní čísla“ je odkaz na přílohu. V ní je pod položkou 4.5 uveden dobývací prostor Pstruží a Pstruží I., v k. ú. Pstruží.

Nejvyšší správní soud přisvědčuje vysvětlení žalovaného, že rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence mělo toliko evidenční účinky, tj. že jím došlo k podrobné specifikaci dobývacích prostorů podřazených pod divizi Povrchová degazace. Tomuto závěru ostatně svědčí i ve správním spise založené sdělení Státní energetické inspekce z 27. 4. 2007, jímž ředitel územního inspektorátu sdělil zástupci stěžovatele výsledek šetření provedeného z jeho podnětu. Tímto šetřením bylo zjištěno, že OKD, DPB, a. s. byla držitelem licence na výrobu plynu a na distribuci plynu, obojí s platností do 16. 1. 2027. „Divize Povrchová degazace“ dle sdělení zastřešovala několik dobývacích prostorů (ložisek) zemního plynu. K žádosti o změnu licence došlo dle sdělení „vzhledem k nejasnosti definice termínu provozovna“, a to přílohy licence s uvedením všech těžebních ložisek včetně jejich katastrálních údajů. V závěru sdělení je uvedeno, že inspekce neshledala žádné porušení energetického zákona, a proto v šetření podnětu nebude pokračovat.

Nejvyšší správní soud považoval také za důležité posoudit povahu zařízení nacházejícího se na pozemku sousedícím s pozemky stěžovatele, v tom smyslu, zda vůbec se navrhovaná změna licence na toto zařízení vztahovala, to vše s ohledem na námitku stěžovatele, že „*vznikem oprávnění vyrábět plyn pomocí těžebních sond v k. ú. Pstruží vzniklo žadateli také oprávnění zřídít a provozovat těžební plynovod až do regulační stanice*“. Dospěl k závěru, že nikoliv.

Stavba umístěná na pozemku parc. č. 494 ve vlastnictví Severomoravské plynárenské a. s. sloužila již od roku 1996 (jak vyplývá ze sdělení Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí z 21. 8. 2006 založeného ve správním spise) jako regulační stanice, v níž se reguloval vysoký tlak plynu na střední. Do ní byla na základě stavebního povolení z prosince 2004 vmístěna předávací stanice (investora OKD, DPB, a. s.).

Soud má také za to, že již jazykovým výkladem § 2 odst. 2 písm. b) bodu 34 ve spojení s bodem 14 energetického zákona lze dospět k závěru, který ostatně uvedl i žalovaný v rozhodnutí v prvním stupni, že těžební plynovod, tj. plynovod připojující výrobní plynu (těžební zařízení) k přepravní nebo distribuční soustavě, není součástí výrobní plynu. Stejně tak její součástí není ani regulační stanice [tím méně předávací stanice, která slouží jako předávací místo plynu mezi dvěma účastníky trhu s plynem (v daném případě mezi OKD, DPB, a. s. a Severomoravskou plynárenskou, a. s.)]. Údaje o „provozovnách“ specifikuje § 5 vyhlášky č. 426/2005 Sb., a to tak, že hovoří výhradně o „výrobně plynu“. Dle bodu 27 citovaného paragrafu je výrobnou plynu „*zařízení na výrobu nebo těžbu plynu včetně stavební části a nezbytných pomocných zařízení, kde uskutečňuje svoji činnost držitel licence na výrobu plynu*“. Ustanovení § 57 odst. 1 písm. a) energetického zákona sice ve výčtu práv výrobce plynu zahrnuje i právo na zřízení a provozování těžebních plynovodů a jejich připojení k přepravní nebo distribuční soustavě, to však neznamená, že by tím zákon těžební plynovody podřizoval pod pomocná zařízení v rámci výrobní plynu.

Z uvedeného vyplývá, že specifikace provozovny „Divize Povrchová degazace“, jak ji navrhoval žadatel, se ve smyslu § 5 citované vyhlášky již z povahy věci mohla týkat pouze těžebních sond, které žadatel vymezil v příloze žádosti. Nehledě na povahu licenčního řízení, jak byla a ještě dále bude vysvětlena, zařízení v sousedství pozemků stěžovatele nelze zahrnout pod předmět řízení vymezeného žádostí OKD, DPB, a. s. ani z hlediska odvozených, faktických dopadů.

Krajský soud správně uzavřel, že ve správním řízení nešlo o posouzení otázky, zda bude uskutečňován provoz v daném plynárenském zařízení, jemuž se snaží stěžovatel zabránit. Krajský soud správně poukazyval na to, že předmětem licenčního řízení je pouze povolení k podnikatelské činnosti v oblasti plynárenství. Z tohoto závěru také vyplynulo hodnocení všech dalších žalobních bodů stěžovatele, jimiž se dle tvrzení stěžovatele krajský soud vůbec nezabýval. Dovodil-li krajský soud správně, že „*právo vést plynárenské zařízení do provozu a nadále jej provozovat ke konkrétnímu věcnému účelu (úpravě plynu) rozhodnutí žalovaného v řízení in merito nezakládá, nikterak jej nerozšiřuje ani nezuzuje*“, je zřejmé, že bylo nadbytečné zabývat se jednotlivými tvrzenými nezákonnosti postupu žalovaného ve správním řízení, jímž stěžovatel nemohl být nikterak dotčen.

Ostatně Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že stěžovatel se domáhal účastenství také v řízení o umístění stavby a v řízení o vydání stavebního povolení předávací stanice (stavební povolení bylo vydáno dne 1. 12. 2004). Stejně tak je mu známo, že krajský soud zrušil správní rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti vydanému stavebnímu povolení a věc byla vrácena k dalšímu řízení; zdejší soud poté kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu zamítl. Žalovanému správnímu orgánu soudy uložily zabývat se podrobně stavbou předávací stanice (vč. jejího následného provozu) a podle konkrétních okolností případu vymezit okruh účastníků řízení (a tedy také rozhodnout, zda mezi ně náležel stěžovatel; pokud by tomu tak bylo, byla by tím uznána možnost stěžovatele uplatňovat veškeré námitky účastníka územního a stavebního řízení a meritorně tak brojit proti stavbě předávací stanice; i zde však platí, že stavba regulační stanice provozovaná již před rokem 2004 tím nemohla být dotčena).

Kasační soud neshledal pochybení ani v názoru krajského soudu, že k povolení provozu předmětného plynárenského zařízení byl příslušný správní orgán odlišný od žalovaného, tj. stavební úřad. Zároveň však souhlasí se žalovaným, že v předmětném správním řízení o změně licence vůbec nebylo třeba jakákoli rozhodnutí stavebního úřadu vyžadovat. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že si tato rozhodnutí vyžádal pouze v rámci šetření stížnosti podané stěžovatelem. V posuzovaném případě se tedy nejednalo ani o podkladová rozhodnutí, byť obecně v řízení o udělení licence, či o změnu licence (v případě jejího požadovaného faktického rozšíření) tomu tak je (§ 5 odst. 3 energetického zákona) v rámci posouzení splnění technických předpokladů žadatele o licenci (nebo její rozšíření).

Z uvedeného vyplývá, že nemůže obstát námitka stěžovatele, že rozhodnutí žalovaného konstitutivně založilo právo OKD, DPB, a. s. k těžbě plynu v k. ú. Pstruží a tedy i výstavbě těžebního plynovodu a provozu regulační stanice, jež svou činností ohrožují zdraví stěžovatele a dotýkají se dalších jeho práv. Jelikož se ostatní námitky od této hlavní myšlenky odvíjejí, shledal i je kasační soud nedůvodné.

Na závěr je třeba blíže vysvětlit obsah řízení o udělení licence, neboť právě tuto otázku zjevně stěžovatel vnímá mylně, a proto zvolil nepřiléhavou argumentaci pro svá tvrzení o účastenství v řízení.

Toto řízení není založeno na správním uvážení správního orgánu, který by se mohl pohybovat volně v zákonem vytyčených hranicích. Právní úprava stanoví přesně požadavky, které musí žadatel o licenci splnit; na druhou stranu však nedává správnímu orgánu možnost např. ve veřejném zájmu licenci po splnění zákonných požadavků neudělit.

Důvodová zpráva k energetickému zákonu a ostatně sama logika věci nabízí přirovnání licence dle energetického zákona k živnostenskému oprávnění. Specialita této regulace a tedy vynětí z obecné úpravy živností je dána jen strategickým významem energetiky pro chod národního hospodářství a životní úroveň obyvatelstva, i tím, že její narušení může být i příčinou obecného ohrožení (viz k tomu také zmíněná důvodová zpráva).

Také v řízení o koncesi dle živnostenského zákona nemohou být účastníkem řízení jiné osoby než žadatel; správní orgán rovněž posuzuje pouze splnění předpokladů pro udělení koncese, přičemž zamítnout žádost může jen tehdy, není-li splněna některá z všeobecných či zvláštních podmínek pro provozování živnosti nebo trvá překážka provozování živnosti nebo nesouhlasí-li s udělením koncese orgán státní správy příslušný podle přílohy č. 3 k živnostenskému zákonu (§ 53 odst. 2 živnostenského zákona). Obdobně dle § 8 odst. 1 energetického zákona může úřad zamítnout žádost jen *“neprokázal-li žadatel splnění podmínek podle § 5“*. Znamená to, že při splnění zákonem stanovených podmínek musí správní orgán licenci udělit, nemá volbu, zda tak učiní či nikoliv.

Splnění či nesplnění těchto požadavků je výlučně na žadateli. Tím, že státní orgán posuzuje pouze splnění předpokladů pro udělení povolení k podnikatelské činnosti konkrétního subjektu, a rozhoduje tedy o jeho právech a povinnostech, těžko by bylo možné uznat přímé dotčení práv či povinností třetích osob. Faktický dopad výkonu podnikatelské činnosti je pak předmětem zcela jiných řízení (at' již správních či soudních, např. v civilním, ale i trestním řízení).

Obdobně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 25. 11. 2008, čj. 6 As 12/2007 - 140, rozhodoval o účastenství třetích osob v řízení o udělení povolení k provozování mezinárodní linkové dopravy. Dal za pravdu městskému soudu, že rozhodnutím o (ne)udělení povolení k provozování linkové dopravy nemohou být pojmově dotčena žádná práva ani právem chráněné zájmy osoby odlišné od žadatele, a to ani jiných dopravců. Uvedl k tomu, že *„neexistuje právo na to být prostředky státní regulace chráněn před konkurencí“*.

Rozhodnutí kasačního soudu v nyní souzené věci není v rozporu ani s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně (dle námitky stěžovatele) s Aarhuskou úmluvou (sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 124/2004 Sb. m. s.). Bylo již zdůrazněno, že samotné oprávnění k podnikání nemůže mít vliv než na osobu, již bylo uděleno; bez splnění dalších podmínek a získání dalších povolení a státních souhlasů nemůže činnost, potenciálně dopadající i na životní prostředí, vykonávat. Vzhledem k předmětu zkoumaného správního řízení lze konstatovat, že citovaná smlouva na posuzovaný případ vůbec nedopadá.

Soud tím nikterak neupírá právo veřejnosti účastnit se správních řízení, se vztahem k oblasti energetiky, případně hornictví, zejm. např. stavebního řízení. To obzvláště platí o řízení dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. Ustanovení § 10 odst. 4 tohoto zákona, jehož se stěžovatel dovolává, odkazuje v poznámce pod čarou na zvláštní zákony, např. stavební zákon, zákon č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), zákon č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon), zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, zákon č. 266/1994 Sb., o dráhách atd. Podle něho jsou správní orgány v řízeních dle těchto právních předpisů povinny vzít v úvahu stanovisko k posouzení vlivů na životní

prostředí. Posuzování vlivů na životní prostředí podléhají v zákoně vymezené záměry a koncepce, jejichž provedení by mohlo závažně ovlivnit životní prostředí. Společným jmenovatelem všech takových řízení však je, že jde o řízení *in merito*.

Na okraj lze poznamenat, že také energetický zákon vyžaduje předložení stanoviska Ministerstva životního prostředí: v řízení o udělení autorizace k výstavbě vybraných plynových zařízení se jím dokládá, že vybrané plynové zařízení odpovídá předpisům na ochranu životního prostředí.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného zhodnotil stížní námitky jako nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. srpna 2009

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu